

ปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองและมาตรการทางภาษีของประเทศญี่ปุ่น*

นางสาวปิยวรรณ ขอน**

๑. บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในแหล่งรายได้ที่สำคัญของประเทศไทย ซึ่งสร้างการจ้างงานและกระตุ้นการผลิตในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยสำหรับปี ๒๕๖๙ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดเป้าหมายการท่องเที่ยวให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยให้ได้ถึง ๓๖ ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๖๘ คิดเป็นร้อยละ ๗ เพื่อสร้างรายได้กว่า ๑.๖๓ ล้านล้านบาท^๑ อย่างไรก็ตาม ในขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาสถานการณ์การท่องเที่ยวในต่างประเทศจะพบว่า ปัจจุบันหลายประเทศที่เป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวกำลังประสบกับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมือง (overtourism) ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อทั้งประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในประเทศและต่อความยั่งยืนของการท่องเที่ยวในภาพรวม ตัวอย่างเช่น ในกรณีของประเทศไทย ปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองเป็นหนึ่งในปัญหาสำคัญที่ได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัญหาดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่โดยตรง อีกทั้งมีแนวโน้มที่จะเพิ่มระดับความรุนแรง ซึ่งรัฐบาลของประเทศญี่ปุ่นก็ได้มีนโยบายที่มีความพยายามในการกำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่นักท่องเที่ยวล้นเมืองอย่างยั่งยืน ซึ่งถึงแม้ประเทศไทยจะยังอยู่ในระยะเริ่มต้นของการแก้ไขปัญหาดังกล่าว แต่ก็ได้มีการกำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม ซึ่งในหลายกรณีสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาปรับปรุงมาตรการของประเทศไทยในอนาคตได้ บทความนี้จะจึงขอเสนอประเด็นเกี่ยวกับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองและการจัดการปัญหาของรัฐบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย โดยเน้นกรณีศึกษาในส่วนของมาตรการทางภาษีโดยเฉพาะภาษีการเข้าพัก ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศไทยนำเงินภาษีการเข้าพักดังกล่าวมาใช้แก้ไขปัญหาที่นักท่องเที่ยวล้นเมืองโดยตรง

๒. ปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองและแนวทางแก้ไขปัญหภายใต้อุตสาหกรรม Japan Tourism Agency

คำว่า “overtourism” หรือที่แปลว่า “นักท่องเที่ยวล้นเมือง” อาจไม่ได้มีคำจำกัดความที่ชัดเจน แต่โดยส่วนใหญ่จะอ้างอิงความหมายตามถ้อยคำว่า “Carrying Capacity” ขององค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (United Nations World Tourism Organization) ซึ่งหมายความว่า ความจุหรือความสามารถสูงสุดในการรองรับนักท่องเที่ยวของพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง

* บทความนี้เป็นความเห็นทางวิชาการของผู้เขียน สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

** นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ กองกฎหมายการเงินการคลัง (ฝ่ายกฎหมายการคลัง) สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กันยายน ๒๕๖๘)

^๑ เว็บไซต์กรุงเทพธุรกิจ, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1190553>

โดยที่ยังไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมทางสังคมของพื้นที่
แห่งนั้น และในขณะเดียวกันก็ยังไม่ทำให้ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวลดน้อยลง^๒

ปัญหาพื้นฐานที่เป็นผลกระทบจากนักท่องเที่ยวล้นเมืองโดยทั่วไปมีตัวอย่าง
เช่น ๑) การรบกวนคนในท้องถิ่น ๒) การลดความประทับใจของนักท่องเที่ยว ๓) ค่าครองชีพที่สูงขึ้น
๔) สาธารณูปโภคไม่เพียงพอ ๕) สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติเสื่อมโทรม และ ๖) มรดกและวัฒนธรรม
ดั้งเดิมเปลี่ยนแปลงไป^๓ โดยเมื่อพิจารณากรณีของนานาประเทศ พบว่า ปัจจุบันหลาย ๆ ประเทศ
กำลังประสบกับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองอันก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศในหลายด้าน โดยหลาย
ประเทศในสหภาพยุโรปที่ประสบกับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองมานานได้มีการกำหนดมาตรการ
แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ไว้แล้ว ตัวอย่างเช่น เมืองเวนิส ประเทศอิตาลี มีการกำหนดมาตรการจัดเก็บ
ภาษีจากนักท่องเที่ยวในรูปแบบของภาษีการเข้าพักและค่าธรรมเนียมการเข้าเมือง อย่างไรก็ตาม
ในระยะหลังมีความพยายามเพิ่มมากขึ้นในประเทศในสหภาพยุโรปอื่น ๆ ในการกำหนดมาตรการ
เพิ่มเติมเพื่อจัดเก็บภาษีเพิ่มขึ้น ตัวอย่างเช่น ประเทศนอร์เวย์ เทศบาลแต่ละแห่งจะสามารถพิจารณา
ขอจัดเก็บภาษีนักท่องเที่ยวในอัตราร้อยละ ๓ ได้ในกรณีของเทศบาลที่มีความจำเป็นในการเรียกเก็บ
จากปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมือง โดยจะบังคับใช้กับโรงแรม เกสต์เฮาส์ Airbnb และเรือสำราญ
โดยเริ่มบังคับใช้มาตรการดังกล่าวในช่วงฤดูร้อนของปี ๒๕๖๙ การจัดเก็บภาษีดังกล่าว
มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นเงินทุนสำหรับการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก
ที่จำเป็นสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว ตลอดจนเพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่ประชาชนว่าจะไม่ได้ใช้ภาษี
จากประชาชนนอร์เวย์เพียงอย่างเดียวในการแก้ไขปัญหาที่นักท่องเที่ยวล้นเมือง^๔

สำหรับประเทศญี่ปุ่น ภายหลังจากที่สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อ
ไวรัสโคโรนา-๒๐๑๙ (โควิด-๑๙) ได้คลี่คลายลง ตั้งแต่ในช่วงปลายปี ๒๕๖๕ เป็นต้นมาจำนวน
นักท่องเที่ยวต่างชาติก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับค่าเงินเยนที่อ่อนตัวลงทำให้นักท่องเที่ยว
ต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่นมีจำนวนเพิ่มขึ้นมาก โดยจากสถิติพบว่า ในปี ๒๕๖๗
ประเทศญี่ปุ่นมีนักท่องเที่ยวต่างชาติมาเยือนกว่า ๓๖ ล้านราย อีกทั้งรัฐบาลของประเทศญี่ปุ่นก็ได้
ตั้งเป้าหมายการกระตุ้นนักท่องเที่ยวต่างชาติให้เพิ่มจำนวนขึ้นจนถึง ๖๐ ล้านราย ภายในปี ๒๕๗๓^๕
เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจและเพิ่มการบริโภคของนักท่องเที่ยวในประเทศให้ถึง ๑๕ ล้านล้านเยน^๖

^๒ Rikako Kagawa, Sustainable tourism in the context of inbound overtourism, *The Journal of Economic Policy studies*, Kagawa University, Vol. 18 (2022). p. 115. และเอกสาร Executive Summary, 'Overtourism'? Understanding and managing Urban tourism growth beyond perceptions จัดทำโดย UNWTO ในเว็บไซต์ UNWTO, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.e-unwto.org/doi/pdf/10.18111/9789284420070>

^๓ อารยา จันทร์สกุล, Overtourism ผลกระทบและแนวทางการจัดการเพื่อความยั่งยืน, สำนักงานภาคใต้, ธนาคารแห่งประเทศไทย, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.bot.or.th/content/dam/bot/documents/th/research-and-publications/article/regional/2018/2018-Overtourism.pdf>

^๔ เว็บไซต์ Forbes, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.forbes.com/sites/dauidnikel/2025/06/07/norway-confirms-phased-introduction-of-tourist-tax-in-2026/>

^๕ เว็บไซต์ Nikkei, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.nikkei.com/article/DGXZQOCD012JFOR00C25A5000000/>

^๖ เว็บไซต์ NHK, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www3.nhk.or.jp/news/html/20250318/k10014752771000.html>

ซึ่งถึงแม้นักท่องเที่ยวต่างชาติกว่าร้อยละ ๗๕ ยังคงท่องเที่ยวอย่างกระจุกตัวอยู่เพียงใน ๖ จังหวัดหลักของประเทศเท่านั้น ได้แก่ เมืองโตเกียว เมืองโอซาก้า เมืองเกียวโต เมืองฮอกไกโด เมืองโอกินาวา และเมืองฟูกุโอกะ^๗ แต่ในภาพรวมนักท่องเที่ยวจำนวนมากก็ได้ส่งผลกระทบทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเป็นอย่างมาก ตัวอย่างเช่น ปัญหาความหนาแน่นของประชากรในพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งในส่วนของสถานที่และระบบขนส่งมวลชน ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหามลภาวะทางเสียงและมลพิษทางสิ่งแวดล้อม ตลอดจนปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นปัญหาที่รัฐบาลอยู่ระหว่างการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

สำหรับหน่วยงานของประเทศญี่ปุ่นที่มีหน้าที่และอำนาจโดยตรงในการรับผิดชอบเกี่ยวกับการกำกับดูแลนักท่องเที่ยวของประเทศ ซึ่งรวมถึงการป้องกันและแก้ไขปัญหา นักท่องเที่ยวล้นเมือง ได้แก่ Japan Tourism Agency (JTA) ซึ่งอยู่ภายใต้ Ministry of Land, Infrastructure, Transport and Tourism^๘ โดยสำหรับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองนั้น JTA มีความเห็นว่า ปัจจุบันมีแนวโน้มการท่องเที่ยวกระจุกตัวอยู่ในเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญ ส่งผลทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนทั้งจากประชากรที่หนาแน่นและจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยว อีกทั้งในขณะเดียวกันก็สร้างความเดือดร้อนรำคาญต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติรายอื่นด้วย โดยหนึ่งในแนวทางการแก้ไขปัญหาที่สำคัญ คือ การกระจายการท่องเที่ยวสู่ภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อลดความแออัดในพื้นที่การท่องเที่ยวและกระจายรายได้สู่จังหวัดรองอื่น ๆ อย่างทั่วถึง นอกจากนี้มีความจำเป็นที่จะต้องรักษาสมดุลระหว่างการต้อนรับนักท่องเที่ยวและการรักษาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ด้วยเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งในปี ๒๕๖๖ JTA ได้ริเริ่มจัดทำร่างกรอบมาตรการของ JTA ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา นักท่องเที่ยวล้นเมือง ในภาพรวม ซึ่งต่อมาที่ประชุม Ministerial Meeting for Promotion of a Tourism-Oriented Japan ได้มีมติเห็นชอบกรอบมาตรการดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๖๖ โดยสรุปสาระสำคัญของภาพรวมของกรอบมาตรการดังกล่าวได้ ดังนี้^๙

(๑) การแก้ไขปัญหาความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

๑) การเตรียมสภาพแวดล้อมเพื่อให้รองรับนักท่องเที่ยวได้อย่างเพียงพอ มีตัวอย่างมาตรการดังนี้

๑.๑) การปรับปรุงระบบเกี่ยวกับการขนส่ง เช่น การสนับสนุนการสร้างระบบเพื่อการกระจายนักท่องเที่ยวจากท่าอากาศยานที่มีความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวมากไปยังรถไฟที่มีความหนาแน่นน้อยกว่าโดยนำร่องในเมืองเกียวโต การสนับสนุนการท่องเที่ยวแบบไม่พกสัมภาระใหญ่ ซึ่งกีดขวางทางเดินของผู้โดยสารรายอื่นและก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้คนที่ผ่านไปโดยนำร่องในเมืองเกียวโต การสนับสนุนการท่องเที่ยวแบบไม่ใช้เงินสด (cashless) และการจัดให้มี

^๗ เว็บไซต์ Ministry of Land, Infrastructure, Transport and Tourism, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.mlit.go.jp/policy/shingikai/content/001886714.pdf>

^๘ เว็บไซต์ Ministry of Land, Infrastructure, Transport and Tourism, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.mlit.go.jp/kankocho/seisaku_seido/kihonkeikaku/jizoku_kankochi/jizokukano_taisei/overtourism.html

^๙ เว็บไซต์ Ministry of Land, Infrastructure, Transport and Tourism, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.mlit.go.jp/kankocho/content/810002893.pdf>

ภาษาต่างประเทศรองรับหลายภาษาในชั้นการจำหน่ายตั๋วต่าง ๆ โดยเริ่มจาก ๑๐ พื้นที่นำร่อง ก่อนปรับใช้ทั่วประเทศ การสนับสนุนการใช้ระบบ MaaS (Mobility as Service) ซึ่งเป็นระบบบูรณาการการขนส่งหลายประเภทไว้ในแพลตฟอร์มเดียว โดยเริ่มจากภูมิภาคคันไซในแถบตะวันตกของประเทศเป็นการนำร่อง ตลอดจนการสนับสนุนกระบวนการจัดหาบุคลากรเพิ่มเติมในสนามบินเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว^{๑๐}

๑.๒) การเพิ่มขนาดความจุของการรองรับผู้โดยสารในระบบขนส่ง เช่น การปรับปรุงขนาดของรถไฟฟ้าให้สามารถรองรับจำนวนผู้โดยสารได้มากขึ้น โดยเริ่มจากการปรับปรุง long-format LRT vehicle ให้มีความยาวมากขึ้นโดยเริ่มจากเมืองฮิโรชิม่า การพิจารณาแนวทางการเพิ่มจำนวนรถแท็กซี่แบบนั่งร่วมกัน (share taxi) อย่างเร่งด่วนเพื่อรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ ตลอดจนสนับสนุนการจัดให้มีบุคลากรช่วยเหลือในจุดรับส่งแท็กซี่ (taxi porter) เพื่ออำนวยความสะดวกในจุดรับส่ง โดยนำร่องในเมืองโตเกียวและเมืองเกียวโต

๑.๓) การจัดเตรียมสภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากให้มีการรองรับที่เพียงพอ เช่น การสนับสนุนกระบวนการจ้างบุคลากรในที่พักและการสนับสนุน digital transformation ในธุรกิจที่พัก ตลอดจนการส่งเสริมการจ้างงานบุคลากรที่เป็นชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ ส่งเสริมการนำสายไฟฟ้าลงดินในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศและการเพิ่มสถานที่ที่ใช้สำหรับการแชร์รถ (car sharing)

๒) การบริหารจัดการอุปสงค์การท่องเที่ยว โดยควบคุมปริมาณนักท่องเที่ยวให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม เช่น การพิจารณาใช้นโยบายให้นักท่องเที่ยวต้องมีคูปองนำเที่ยวติดตามตัวอย่างเคร่งครัดตามที่กำหนดไว้ใน Ecotourism Promotion Act (Act No. 105 of June 27, 2007) และ Natural Parks Act (Act No. 161 of June 1, 1957) ในพื้นที่บางแห่งของเกาะโอกินาวา การสนับสนุนการจัดให้มีระบบการจองก่อนการเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวและที่จอดรถ การสนับสนุนการจัดให้มีรถบัสไปยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อลดปริมาณรถยนต์ และการพิจารณาการจัดเก็บค่าโดยสารในช่วงเวลาที่หนาแน่นในอัตราที่สูงกว่าช่วงเวลาที่ไม่หนาแน่น^{๑๑}

๓) การกระจายอุปสงค์การท่องเที่ยว โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการกระจายอุปสงค์การท่องเที่ยว ตัวอย่างเช่น การสนับสนุนการจัดให้มีระบบที่สามารถดูความหนาแน่นของสถานที่ท่องเที่ยวและบริเวณใกล้เคียงแบบเรียลไทม์ได้เพื่อกระจายนักท่องเที่ยวโดยนำร่องในเมืองคามาคุระ

๔) การป้องกันและควบคุมพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยว โดยจัดทำภาพสัญลักษณ์ที่เป็นมาตรฐานกลางเพื่อเผยแพร่ให้นักท่องเที่ยวรับทราบโดยทั่วกัน เพื่อป้องกันพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การสนับสนุนการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่มเติมทั้งในบริเวณที่เป็นพื้นที่ทรัพย์สินทางวัฒนธรรมและพื้นที่เอกชนในส่วนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสนับสนุนโครงการนำร่องเพื่อแก้ไขปัญหาการทิ้งขยะของนักท่องเที่ยว โดยจะเร่งให้มีการจัดทำคู่มือเกี่ยวกับบทกำหนดโทษภายใต้ข้อบัญญัติท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อเวียนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปเผยแพร่แก่นักท่องเที่ยว

(๒) การกระจายการส่งเสริมการท่องเที่ยวในส่วนภูมิภาคอื่น ๆ ผ่านการยกระดับเสน่ห์ของท้องถิ่นและการเตรียมความพร้อมของท้องถิ่นในการรองรับนักท่องเที่ยว

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๙, ข้างต้น.

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๙, ข้างต้น.

เพื่อกระจายการท่องเที่ยวและลดการกระจุกตัวในเมืองหลัก สำหรับการยกระดับเสน่ห์ของท้องถิ่นนั้น ได้มีการกำหนดพื้นที่นำร่อง จำนวน ๑๑ กลุ่มพื้นที่ เพื่อเพิ่มมูลค่าของพื้นที่ท่องเที่ยวในภูมิภาคต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ๑) พื้นที่ฮอกไกโดฝั่งตะวันออก (คาบสมุทรชิเรโตะโกะ) รัฐจะสนับสนุนกิจการเกี่ยวกับ Adventure Tour ที่เชื่อมโยงกับธรรมชาติและการเล่นสกีต่าง ๆ ๒) พื้นที่มัตสึโมโตะและทาคายามะ (อุทยานแห่งชาติจูบุซันกักุ (Chubu Sangaku)) รัฐจะสนับสนุนกิจการเกี่ยวกับ trail tour ตลอดจน การปรับปรุงที่พักโดยผสมผสานประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ๓) พื้นที่อิเสะ-ชิมะ (Ise-Shima) ในจังหวัดมิเอะที่มีศาลเจ้าอิเสะ (Ise) เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวโดยสนับสนุน การปรับปรุงที่พัก และ ๔) พื้นที่เซโตะอุจิ (Setouchi) บริเวณทะเลเซโตะ (Seto) โดยสนับสนุน การท่องเที่ยวแบบเรือสำราญ ส่วนการเตรียมความพร้อมของท้องถิ่นในการรองรับนักท่องเที่ยว นั้น รัฐจะให้การสนับสนุนในเรื่องของการจัดหาบุคลากรเพิ่มเติมในสนามบินท้องถิ่นต่าง ๆ การสนับสนุน การสร้างท่าเรือสำหรับเรือสำราญเพิ่มเติม ตลอดจนสนับสนุนการจัดทำระบบ My number card ของนักท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกในการสะสมแต้มดิจิทัลต่าง ๆ โดยนำร่องในเมืองชิซูโอกะ ภายในปี ๒๕๖๘^{๑๒}

(๓) การส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านความร่วมมือกับพลเมืองท้องถิ่น โดยรัฐ จะเริ่มจัดทำโครงการนำร่องในพื้นที่ประมาณ ๒๐ พื้นที่ทั่วประเทศญี่ปุ่น โดยจัดทำแผนการส่งเสริม การท่องเที่ยวภายใต้ความร่วมมือกับพลเมืองท้องถิ่น นอกจากนี้ จะจัดให้มีหน่วยรับคำปรึกษา ใน JTA สำหรับปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของท้องถิ่นโดยเฉพาะอย่างเร่งด่วน นอกจากนี้ ภาครัฐจะศึกษาเพื่อจัดให้มีระบบความร่วมมือแบบบูรณาการระหว่างหน่วยงานของรัฐ ที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งจะจัดให้มีการจัดทำเอกสารชี้แจงเกี่ยวกับ ความสำคัญของการส่งเสริมการท่องเที่ยว ตลอดจนผลดีที่จะเกิดขึ้นต่อท้องถิ่นจากการมีนักท่องเที่ยว มากขึ้นเพื่อเผยแพร่และสร้างความเข้าใจอันดีกับประชาชนในท้องถิ่น^{๑๓}

๓. มาตรการทางภาษีภายใต้หน่วยงานอื่น ๆ

นอกเหนือจากมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวภายใต้ JTA โดยตรงแล้ว ที่ผ่านมารัฐบาลญี่ปุ่นได้มีการพิจารณากำหนดมาตรการทางภาษีเพื่อรองรับปัญหา เกี่ยวกับนักท่องเที่ยวในหลายด้านด้วยกัน โดยมีตัวอย่าง ดังนี้

๓.๑ มาตรการภายใต้ National Tax Agency

๓.๑.๑ การทบทวนมาตรการเกี่ยวกับสินค้าปลอดภาษี รัฐบาลญี่ปุ่น อยู่ระหว่างการพิจารณาทบทวนมาตรการเกี่ยวกับภาษีในภาพรวม โดยในส่วนของสินค้าปลอดภาษี (duty free) รัฐบาลได้พิจารณาทบทวนมาตรการทั้งในส่วนของรูปแบบ ขอบเขต และเงื่อนไข โดยภายใต้มาตรการใหม่ซึ่งจะพิจารณาใช้บังคับภายในปลายปี ๒๕๖๙ นักท่องเที่ยวต่างชาติจะไม่ได้ รับการยกเว้นภาษีทันทีในขณะที่ซื้อสินค้าภายใต้ระบบปลอดภาษีเดิม แต่นักท่องเที่ยวต่างชาติจะต้อง ชำระภาษีไปก่อน ณ ร้านค้าที่ซื้อสินค้าเช่นเดียวกับประชาชนในญี่ปุ่น แล้วจึงไปดำเนินการ ขอคืนภาษี (refund) ณ ท่าอากาศยานก่อนเดินทางออกจากประเทศญี่ปุ่น โดยการปรับปรุงมาตรการ

^{๑๒} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๙, ข้างต้น.

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๙, ข้างต้น.

ดังกล่าวส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวต่างชาติมีการนำสินค้าไปจำหน่ายต่อภายในประเทศซึ่งขัดกับวัตถุประสงค์ของมาตรการดังกล่าว^{๑๔}

๓.๑.๒ การจัดเก็บภาษีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Tourist Tax) หรือ “ภาษีขาออก (Sayonara Tax)” ที่ผ่านมารัฐบาลญี่ปุ่นได้บังคับใช้มาตรการการจัดเก็บภาษีขาออก จำนวน ๑,๐๐๐ เยน มาตั้งแต่ปี ๒๕๖๒^{๑๕} โดยการจัดเก็บภาษีขาออกมีวัตถุประสงค์หลัก ๓ ประการ ได้แก่ ๑) เพื่อนำไปใช้ในการสร้างสภาพแวดล้อมสำหรับการท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดความตึงเครียดและมีความสะดวกสบาย ๒) เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่หลากหลายได้สะดวกยิ่งขึ้น และ ๓) เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวผ่านวัฒนธรรมท้องถิ่นและทรัพยากรธรรมชาติ^{๑๖} ทั้งนี้ การจัดเก็บภาษีขาออกดังกล่าวจะจัดเก็บทั้งจากนักท่องเที่ยวและประชาชนญี่ปุ่นที่เดินทางออกนอกประเทศด้วย^{๑๗} โดยจากการสำรวจเมื่อปี ๒๕๖๗ พบว่า ประเทศญี่ปุ่นสามารถจัดเก็บภาษีขาออกได้มากที่สุดตั้งแต่ที่ได้มีการจัดเก็บภาษีขาออกมาเป็นระยะเวลา ๕ ปี อย่างไรก็ตาม อัตราของการจัดเก็บภาษีขาออกของประเทศญี่ปุ่นถือว่าเป็นอัตราที่ค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วอื่น ๆ อีกทั้งปัจจุบันขอบเขตของการนำภาษีดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ยังถูกจำกัดอยู่เฉพาะในขอบเขตของการส่งเสริมการท่องเที่ยวในรูปแบบของการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศญี่ปุ่น หรือการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ปัจจุบันรัฐบาลญี่ปุ่นจึงอยู่ระหว่างการศึกษาเพื่อพิจารณาปรับเพิ่มอัตราภาษีขาออกให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น^{๑๘} ตลอดจนขยายกรอบของขอบเขตของการนำไปใช้เพื่อให้สามารถนำเงินภาษีขาออกไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองโดยตรงด้วย

๓.๒ มาตรการภายใต้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

๓.๒.๑ การจัดเก็บภาษีขาเข้าในบางพื้นที่

ประเทศญี่ปุ่นมีมาตรการจัดเก็บภาษีขาเข้าในบางพื้นที่ ตัวอย่างเช่น กรณีของเกาะอิซึคุชิมะ (Itsukushima) เป็นเกาะที่ตั้งอยู่ในเมืองฮะสึกะอิชิ (Hatsukaichi City) ในจังหวัดอิโรชิมะ มีชื่อเรียกอย่างแพร่หลายอีกชื่อหนึ่งว่า “เกาะมียาจิมะ (Miyajima) หรือ “เกาะศาลเจ้า” โดยเกาะดังกล่าวมีมาตรการจัดเก็บภาษีขาเข้าที่เรียกว่า “ภาษีขาเข้าเกาะมียาจิมะ (Miyajima Visitor Tax)” เกาะดังกล่าวมีชื่อเสียงเนื่องจากเป็นที่ตั้งของศาลเจ้าอิซึคุชิมะซึ่งได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกเมื่อปี ๒๕๓๙ มีเสาโทริอิสีแดงกลางน้ำท่ามกลางทัศนียภาพที่สวยงามและเป็นหนึ่งใน ๓ สถานที่ท่องเที่ยวที่ได้ชื่อว่ามีทัศนียภาพสวยงามมากที่สุดในประเทศญี่ปุ่น

^{๑๔} เว็บไซต์ Ministry of Finance, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.mof.go.jp/tax_policy/tax_reform/outline/fy2025/07taikou_04.htm#04_01

^{๑๕} เว็บไซต์ National Tax Agency, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.nta.go.jp/publication/pamph/kansetsu/kanko/index.htm>

^{๑๖} เว็บไซต์ National Tax Agency, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.nta.go.jp/publication/pamph/kansetsu/kanko/pdf/03.pdf>

^{๑๗} เว็บไซต์สำนักข่าว Yomiuri, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.yomiuri.co.jp/national/20250227-OYT1T50147/>

^{๑๘} เว็บไซต์สำนักข่าว Nikkei, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.nikkei.com/article/DGXZQOUA3016C0Q5A530C2000000/>

โดยภายหลังจากที่สถานการณ์โควิด-๑๙ ได้คลี่คลายลง นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในเกาะมียาจิมาก็เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเมื่อประกอบกับค่าเงินเยนที่อ่อนตัวลง ทำให้นักท่องเที่ยวมีจำนวนกว่า ๔ ล้านคนต่อปี^{๑๙} จนกระทั่งเกิดปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองและก่อให้เกิดปัญหาในการเดินทางและใช้ชีวิตประจำวันของประชาชนที่พักอาศัยในเกาะดังกล่าวเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นเกาะขนาดเล็กที่มีประชากรอาศัยอยู่เพียง ๑,๔๐๐ คน ในขณะที่บางวันมีนักท่องเที่ยวกว่า ๔ หมื่นคน เข้ามาเยี่ยมชมเกาะดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ เมืองฮะสึกะอิจิจิได้ตราข้อบัญญัติท้องถิ่นและบังคับใช้เมื่อปี ๒๕๖๖ เพื่อจัดเก็บภาษีเพิ่มเติม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมือง โดยข้อ ๗^{๒๐} แห่งข้อบัญญัติท้องถิ่นของเมืองฮะสึกะอิจิจิ เรื่อง Miyajima Visitor Tax กำหนดให้จัดเก็บภาษีการเข้าเกาะมียาจิม่าสำหรับผู้เข้ามาเพื่อวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว จำนวน ๑๐๐ เยน ต่อคนต่อครั้ง ทั้งนี้ สามารถชำระเหมารายปีได้ในจำนวน ๕๐๐ เยน ต่อคนต่อปี โดยในปี ๒๕๖๘ เมืองฮะสึกะอิจิจิ คาดว่าจะจัดเก็บภาษีเข้าได้ประมาณ ๓๕๐ ล้านบาท โดยเมืองมีแผนการที่จะนำเงินภาษีเข้าไปใช้ในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องจากนักท่องเที่ยวล้นเมือง เช่น การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการเดินทางในเมือง การจัดการห้องน้ำสาธารณะ ตลอดจนการจัดการขยะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวางระบบเพื่อรองรับการเดินทางท่องเที่ยวในเมืองแบบไม่ต้องใช้รถส่วนตัว (Park and ride) ภายใต้ความร่วมมือกับบริษัท shuttle bus เพื่อลดปัญหาจราจรติดขัดที่เป็นปัญหาเรื้อรังอยู่ในปัจจุบัน นอกจากนี้ จะนำไปใช้ในโครงการปรับปรุงเมือง เช่น การนำสายไฟฟ้าลงดิน เพื่อปรับปรุงทัศนียภาพของเมืองด้วย^{๒๑}

๓.๒.๒ การจัดเก็บภาษีการเข้าพัก

หนึ่งในมาตรการทางภาษีเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองที่ใช้อยู่อย่างแพร่หลาย ได้แก่ การจัดเก็บภาษีการเข้าพัก (accommodation tax) ซึ่งจะจัดเก็บจากผู้เข้าพักโดยตรง^{๒๒} โดยภาษีการเข้าพักเป็นหนึ่งในรูปแบบของภาษีท้องถิ่นของประเทศญี่ปุ่นภายใต้บทบัญญัติมาตรา ๗๓๑ วรรคหนึ่ง แห่งกฎหมายภาษีท้องถิ่น (Local Tax Act) ซึ่งเป็นกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่กำหนดเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมาตราดังกล่าวกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดเก็บภาษีเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (earmarked tax) โดยการตราเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นได้ โดยการจัดเก็บในรูปแบบของภาษีเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีข้อดีที่จะสามารถสร้างความชัดเจนว่า รายได้จากภาษีจะถูกนำไปใช้

^{๑๙} เว็บไซต์ Jichitai, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://jichitai.works/article/details/2670>

^{๒๐} Ordinance of Hatsukaichi City on Miyajima visitor tax, สืบค้นจากเว็บไซต์ของเมือง Hatsukaichi เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.city.hatsukaichi.hiroshima.jp/reiki/reiki_honbun/m314RG00001812.html

^{๒๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๙, ข้างต้น.

^{๒๒} เว็บไซต์ธนาคารกลางญี่ปุ่น (Bank of Japan), สืบค้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.boj.or.jp/about/nichigin_gp/ngp_release/data/ngp250207a3.pdf

เพื่อวัตถุประสงค์ใด ภาษีลักษณะนี้สามารถนำมาใช้สื่อสารกับประชาชนได้อย่างชัดเจนถึงจุดประสงค์ของการเก็บภาษี ช่วยให้การใช้รายได้จากภาษีมีความโปร่งใสมากขึ้น^{๒๓}

ประเทศญี่ปุ่นเริ่มมีการจัดเก็บภาษีการเข้าพักเมื่อปี ๒๕๔๕ โดยเริ่มจากเมืองโตเกียว และต่อมาในปี ๒๕๖๐ ในเมืองโอซาก้า ซึ่งภายหลังจากที่เริ่มจัดเก็บภาษีการเข้าพักในเมืองโอซาก้า ก็ได้มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอีกหลายแห่งเริ่มพิจารณาจัดเก็บภาษีการเข้าพักจากนักท่องเที่ยว โดยการจัดเก็บภาษีการเข้าพักของประเทศญี่ปุ่นจะจัดเก็บโดยการออกเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้รายละเอียดและเงื่อนไขของการจัดเก็บภาษีการเข้าพักแตกต่างกันไปตามองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง

(๑) เมืองโตเกียว

เมืองโตเกียวซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศญี่ปุ่นได้เริ่มมีการจัดเก็บภาษีการเข้าพักเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๕^{๒๔} โดยการตราเป็น Tokyo Metropolitan Government Ordinance on Lodging Tax^{๒๕} ซึ่งจะจัดเก็บภาษีจากการเข้าพักโรงแรมหรือเรียวกังที่มีการขออนุญาตภายใต้ Hotel Business Act (Act No. 138 of July 12, 1948) ทั้งนี้ เมืองโตเกียวได้เคยมีการยกเว้นการจัดเก็บภาษีการเข้าพักในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ระหว่างเดือนกรกฎาคม ๒๐๒๐ ถึงเดือนกันยายน ๒๐๒๑ เพื่อรองรับการจัดงานโอลิมปิกและพาราลิมปิก^{๒๖}

ภาษีการเข้าพักของเมืองโตเกียว^{๒๗}

อัตราค่าที่พัก (/คน/คืน)	อัตราภาษี
ต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐ เยน	ไม่เก็บภาษี
ตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๑๕,๐๐๐ เยน	๑๐๐ เยน
ตั้งแต่ ๑๕,๐๐๐ เยน ขึ้นไป	๒๐๐ เยน

เมืองโตเกียวจัดเก็บภาษีการเข้าพักจากผู้เข้าพักเป็นรายคน โดยยังไม่จัดเก็บภาษีสำหรับที่พักที่มีราคาต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐ เยน/คน/คืน ส่วนห้องพักราคาตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๑๕,๐๐๐ เยน/คน/คืน จะจัดเก็บในอัตรา ๑๐๐ เยน/คน/คืน และห้องพักราคาตั้งแต่ ๑๕,๐๐๐ เยน/คน/คืน ขึ้นไป จัดเก็บในอัตรา ๒๐๐ เยน/คน/คืน ซึ่งถือว่ายังเป็นอัตราที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกรณีของต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น ปัจจุบันฮาวายจัดเก็บภาษีการเข้าพัก

^{๒๓} ธร ปีติดีล, เปลี่ยนแปลงอนาคตประเทศไทยด้วยการปฏิรูปภาษี: ข้อเสนอจากโครงการชุมชนนโยบายด้านภาษี, มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท ประเทศไทย ร่วมกับสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ) และคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, มีนาคม ๒๕๖๐ หน้า ๑๑, <https://library.fes.de/pdf-files/bueros/thailand/14719.pdf>

^{๒๔} เว็บไซต์ Bureau of Taxation, Tokyo Metropolitan Government, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.tax.metro.tokyo.lg.jp/kazei/leisure/shuk>

^{๒๕} Tokyo Metropolitan Government Ordinance on Lodging Tax, สืบค้นจากเว็บไซต์ Tokyo Metropolitan Government เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.reiki.metro.tokyo.lg.jp/reiki/reiki_honbun/g101RG00002635.html

^{๒๖} เว็บไซต์ Bureau of Taxation, Tokyo Metropolitan Government, สืบค้นเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.tax.metro.tokyo.lg.jp/documents/d/tax/2020kazeiteishi_ver31-2

^{๒๗} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒๖, ข้างต้น.

ในอัตราร้อยละ ๑๐.๒๕ และอยู่ระหว่างพิจารณาปรับเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๑ ภายในเดือนมกราคม ๒๕๖๙^{๒๘} อย่างไรก็ตามโตเกียวอยู่ระหว่างการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับขอบเขตและอัตราการจัดเก็บภาษีการเข้าพัก โดยอยู่ระหว่างการเตรียมการเพื่อยกร่างให้เสร็จภายในปี ๒๕๖๘

(๒) เมืองโอซาก้า

สำหรับเมืองโอซาก้าได้เริ่มมีการจัดเก็บภาษีการเข้าพักเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๐^{๒๙} ทั้งนี้ ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๖๘ เมืองโอซาก้าได้ปรับปรุงอัตราการจัดเก็บภาษีการเข้าพัก โดยการเพิ่มอัตราการจัดเก็บภาษีในภาพรวม โดยมีรายละเอียดดังนี้^{๓๐}

ภาษีการเข้าพักของเมืองโอซาก้า

ค่าที่พัก (/คน/คืน)	อัตราภาษี	
	อัตราเดิม	อัตราใหม่ (๑ กันยายน ๒๕๖๘ เป็นต้นไป)
ต่ำกว่า ๕,๐๐๐ เยน	ไม่เก็บภาษี	ไม่เก็บภาษี
ตั้งแต่ ๕,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๗,๐๐๐ เยน	ไม่เก็บภาษี	๒๐๐ เยน
ตั้งแต่ ๗,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๑๕,๐๐๐ เยน	๑๐๐ เยน	
ตั้งแต่ ๑๕,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๒๐,๐๐๐ เยน	๒๐๐ เยน	๔๐๐ เยน
ตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ เยน ขึ้นไป	๓๐๐ เยน	๕๐๐ เยน

ทั้งนี้ เมืองโอซาก้ากำหนดข้อยกเว้นสำหรับการเข้าพักที่เป็นกิจกรรมของสถานศึกษา เช่น โรงเรียนอนุบาล โรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา โดยเดิมมีเจตนาที่จะยกเว้นเฉพาะช่วงที่มีการจัดงาน Osaka World Expo 2025 ณ เมืองโอซาก้า ในช่วงเดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคม ๒๕๖๘ เท่านั้น แต่ต่อมาเมืองโอซาก้าได้มีนโยบายที่จะขยายระยะเวลาการกำหนดข้อยกเว้นดังกล่าวออกไปอย่างไม่มีกำหนด เพื่ออำนวยความสะดวกและส่งเสริมการท่องเที่ยวแก่นักเรียนและนักศึกษา^{๓๑}

(๓) เมืองเกียวโต

กรณีของเมืองเกียวโตเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดและน่าสนใจของเมืองที่ประสบกับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองในประเทศญี่ปุ่น เนื่องจากเมืองเกียวโตเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวมากเป็นอันดับ ๓ ของประเทศญี่ปุ่น รองจากเมืองโตเกียวและเมืองโอซาก้า แต่ในขณะเดียวกันเมืองเกียวโตไม่ใช่เมืองหลวงหรือเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญของภูมิภาคเช่นเดียวกับกรณีของเมืองโตเกียวและเมืองโอซาก้าที่มีสาธารณูปโภครองรับนักท่องเที่ยวจำนวนมากมาเป็นระยะเวลานาน โดยในระยะหลังเมืองเกียวโตได้รับความนิยมมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ด้วยแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วัด และธรรมชาติที่สวยงาม ทำให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากเข้ามาท่องเที่ยวใน

^{๒๘} เว็บไซต์สำนักข่าว CNN, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://edition.cnn.com/2025/05/03/us/hawaii-hotel-tax-climate-change>

^{๒๙} เว็บไซต์ Osaka Prefectural Government, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.pref.osaka.lg.jp/o070070/toshimiryoku/syukuhakuzei/index.html>

^{๓๐} โปรดดูเชิงบรรณที่ ๒๙, ข้างต้น.

^{๓๑} โปรดดูเชิงบรรณที่ ๒๙, ข้างต้น.

เมืองเกียวโตจนทำให้มีผู้คนหนาแน่นมากเกินกว่าที่เมืองจะรองรับได้อย่างเหมาะสม ส่งผลทำให้เกิดผลกระทบในหลาย ๆ ด้าน ตัวอย่างเช่น ปัจจุบันพลเมืองของเกียวโตได้รับผลกระทบในการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งในการเดินทางไปเรียนหรือไปทำงานอันเกิดจากการจราจรที่ติดขัดและการขนส่งสาธารณะที่มีความแออัด อีกทั้งจำนวนอุบัติเหตุทางรถยนต์ก็มีเพิ่มมากขึ้น การซื้อของจับจ่ายใช้สอยของพลเมืองก็ได้รับผลกระทบจากการมีนักท่องเที่ยวในห้างร้านต่าง ๆ จำนวนมาก นอกจากนี้หลายกรณีมีการบุกรุกบ้านหรืออาคารโดยนักท่องเที่ยว สร้างความเดือดร้อนรำคาญและมีผลกระทบต่อความเป็นส่วนตัว

ปัจจุบันเมืองเกียวโตอยู่ระหว่างการพิจารณาปรับอัตราการจัดเก็บภาษีการเข้าพักในอัตราที่สูงที่สุดในประเทศญี่ปุ่น โดยมีเป้าหมายที่จะบังคับใช้ภายในช่วงเดือนมีนาคมของปี ๒๕๖๙^{๓๒} โดยที่ผ่านมามีภาษีการเข้าพักของเกียวโตจะนำไปใช้ประโยชน์ในขอบเขตของการพัฒนาเมืองหรือการส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น การนำสายไฟและเสาไฟลงดิน แต่ปัจจุบันเมืองเกียวโตต้องการแหล่งเงินเพิ่มเพื่อนำไปใช้รองรับปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวล้นเมืองด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่พลเมืองของเมืองเกียวโตได้รับผลกระทบโดยตรงจากปัญหาดังกล่าว ซึ่งโดยที่ปัจจุบันราคาที่พักในเกียวโตหลายแห่งมีราคาที่พักต่อคืนสูงขึ้นอย่างมากจากการที่ผู้ประกอบการได้พัฒนาที่พักในเมืองให้มีความหรูหราและมีมาตรฐานสูงในระดับนานาชาติ โดยมีที่พักบางแห่งที่มีค่าที่พักสูงถึงคืนละหนึ่งล้านเยนหรือกว่าสองแสนบาท เมืองเกียวโตจึงประสงค์ที่จะขอเพิ่มการจัดเก็บภาษีการเข้าพักจากนักท่องเที่ยวในที่พักที่มีราคาสูงตามกำลังความสามารถของนักท่องเที่ยวด้วย^{๓๓}

สำหรับภาษีการเข้าพักนั้น เมืองเกียวโตได้มีการจัดเก็บภาษีการเข้าพักตั้งแต่เดือนตุลาคมปี ๒๕๖๑^{๓๔} โดยการตราเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยปัจจุบันอยู่ระหว่างการเสนอปรับปรุงอัตราการจัดเก็บภาษีการเข้าพักในภาพรวม โดยสำหรับการเข้าพักในที่พักตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ เยน/คน/คืน แต่ไม่ถึง ๑๐๐,๐๐๐ เยน/คน/คืน เสนอจัดเก็บ ๔,๐๐๐ เยน/คน/คืน จากเดิมที่จัดเก็บเพียง ๑,๐๐๐ เยน/คน/คืน ส่วนห้องพักราคาตั้งแต่ ๑๐๐,๐๐๐ เยน/คน/คืน ขึ้นไป เสนอจัดเก็บภาษีการเข้าพักในอัตรา ๑๐,๐๐๐ เยน/คน/คืน จากเดิมที่จัดเก็บอยู่ที่อัตราเพียง ๑,๐๐๐ เยน/คน/คืน

ภาษีการเข้าพักของเมืองเกียวโต^{๓๕}

ราคาที่พัก (/คน/คืน)	อัตราภาษีที่พัก	
	อัตราปัจจุบัน	อัตราที่จะเสนอแก้ไข
ต่ำกว่า ๖,๐๐๐ เยน	๒๐๐ เยน	๒๐๐ เยน
ตั้งแต่ ๖,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๒๐,๐๐๐ เยน		๔๐๐ เยน
ตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๕๐,๐๐๐ เยน	๕๐๐ เยน	๑,๐๐๐ เยน

^{๓๒} เว็บไซต์สำนักข่าว Tokyo, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.tokyo-np.co.jp/article/383849>

^{๓๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๒, ข้างต้น.

^{๓๔} เว็บไซต์ Kyoto City, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.city.kyoto.lg.jp/gyozai/page/0000236942.html>

^{๓๕} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓๔, ข้างต้น.

ตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ เยน แต่ไม่ถึง ๑๐๐,๐๐๐ เยน	๑,๐๐๐ เยน	๔,๐๐๐ เยน
ตั้งแต่ ๑๐๐,๐๐๐ เยน ขึ้นไป		๑๐,๐๐๐ เยน

สำหรับแผนการใช้ประโยชน์จากเงินภาษีการเข้าพักนั้น เมืองเกียวโตได้มีการเผยแพร่แผนการใช้ภาษีการเข้าพักที่จัดเก็บในปี ๒๕๖๘^{๓๖} โดยสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้^{๓๗}

๑) การเผยแพร่และพัฒนาเมืองผ่านการท่องเที่ยว (งบประมาณรวม ๑,๐๗๐ ล้านเยน โดยใช้งบประมาณจากภาษีการเข้าพัก ๘๓๐ ล้านเยน) โดยมีตัวอย่างโครงการ เช่น ๑.๑) โครงการดึงดูดการท่องเที่ยวแบบทัศนศึกษา ๑.๒) โครงการดึงดูดการท่องเที่ยวผ่านกิจกรรมประเภท MICE (Meetings, Incentives, Conventions และ Exhibitions) ๑.๓) โครงการจัดทำระบบการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

๒) การสร้างคุณค่าผ่านวัฒนธรรม (งบประมาณรวม ๖,๓๓๐ ล้านเยน โดยใช้งบประมาณจากภาษีการเข้าพัก ๕๓๐ ล้านเยน) โดยมีตัวอย่างโครงการ เช่น ๒.๑) โครงการปรับปรุงทรัพย์สินทางวัฒนธรรมที่ได้รับการรับรอง (Designated Cultural Properties) ของเมืองเกียวโตเพื่อบูรณะทรัพย์สินทางวัฒนธรรมให้อยู่ในสภาพที่ดี ๒.๒) โครงการสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมของเมืองเกียวโต เช่น เทศกาลกiong (Gion) และเทศกาลโกะซัน โนะโอคุริบิ (Gozan no Okuribi) ซึ่งสืบทอดมาอย่างยาวนาน ๒.๓) โครงการส่งเสริมเยาวชนให้รู้จักศิลปวัฒนธรรม และ ๒.๔) การบริหารจัดการพิพิธภัณฑ์ทางศิลปะ

๓) การพัฒนาทัศนียภาพของเมือง (งบประมาณรวม ๑,๕๑๐ ล้านเยน โดยใช้งบประมาณจากภาษีการเข้าพัก ๔๐๐ ล้านเยน) โดยมีตัวอย่างโครงการ เช่น ๓.๑) โครงการสนับสนุนเจ้าของบ้านไม้แบบดั้งเดิมในเกียวโตหรือที่เรียกว่า Kyomachiya ในการทำนุบำรุงสถานที่เพื่อรักษาทัศนียภาพของเมืองเกียวโต และ ๓.๒) โครงการปรับปรุงพื้นที่รอบภูเขาหลัก ๓ แห่งของเมืองเกียวโต (ภูเขา Higashiyama, Kitayama และ Nishiyama)

๔) การบังคับใช้มาตรการแก้ไขปัญหาจากนักท่องเที่ยว (งบประมาณรวม ๑๙,๒๑๐ ล้านเยน โดยใช้งบประมาณจากภาษีการเข้าพัก ๙๓๐ ล้านเยน) โดยมีตัวอย่างโครงการ เช่น ๔.๑) โครงการจัดการการทิ้งขยะ โดยสนับสนุนทั้งในส่วนของบุคลากรและงบประมาณเพื่อแก้ไขปัญหการทิ้งขยะอย่างเร่งด่วน ๔.๒) โครงการแก้ไขปัญหาคดีกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยว ผ่านการเสริมสร้างความรู้และรณรงค์เกี่ยวกับมารยาทและการปฏิบัติตัวที่ดีแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อเสริมสร้างการท่องเที่ยวที่อยู่ร่วมกับพลเมืองได้อย่างยั่งยืน โดยมีการจัดทำแผ่นพับ ป้ายประชาสัมพันธ์ สื่อประชาสัมพันธ์รูปแบบคลิปสั้น และการลงโฆษณาตามนิตยสารและสื่อต่าง ๆ เป็นต้น ๔.๓) โครงการรณรงค์การท่องเที่ยวแบบไม่พกสัมภาระใหญ่ (hands-free sightseeing) เพื่อลดปัญหาความแออัดในระบบขนส่งมวลชน ๔.๔) โครงการระบบช่องทางการสื่อสารเพื่อลดปัญหาการจราจรติดขัด ผ่านการจัดตั้งสถานที่และบุคลากรเพื่อช่วยเหลือการให้

^{๓๖} เว็บไซต์ Kyoto City, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.city.kyoto.lg.jp/gyozai/page/0000275019.html>

^{๓๗} เว็บไซต์ Kyoto City, สืบค้นเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.city.kyoto.lg.jp/gyozai/cmsfiles/contents/0000275/275019/R07shito1.pdf>

ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทาง ตลอดจนการจัดตั้งสถานที่เพื่อรับฝากสัมภาระ เป็นต้น และ ๔.๕) โครงการระบบติดตามรถบัสของเมืองแบบ real time เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบความหนาแน่นของผู้ใช้บริการรถบัส ตลอดจนตำแหน่งปัจจุบันของรถบัสด้วยสมาร์ทโฟน

ตัวอย่างป้ายรณรงค์การรักษามารยาทในเมืองเกียวโต^{๓๘}

๕) การปรับปรุงสาธารณูปโภคพื้นฐาน (งบประมาณรวม ๙๗,๖๑๐ ล้านบาท โดยใช้งบประมาณจากภาษีการเข้าพัก ๒,๖๐๐ ล้านบาท) โดยมีตัวอย่างโครงการ เช่น ๕.๑) โครงการนำสายไฟลงดินเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์ของเมืองและเพิ่มความปลอดภัยในการสัญจร ๕.๒) โครงการติดตั้งประตูกันขานชาลาอัตโนมัติในรถไฟใต้ดินสาย Karasuma ให้ครบทุกสถานี เพื่อเพิ่มความปลอดภัยและลดปัญหาผู้ใช้บริการตกรางรถไฟ ๕.๓) โครงการปรับปรุงโรงยิมของโรงเรียนในสังกัดเมืองเกียวโตทั้งหมดให้มีความพร้อมในการใช้งาน เพื่อรองรับสถานที่ที่อาจจะต้องใช้เป็นศูนย์พักพิงชั่วคราวหรือศูนย์หลบภัยในยามที่เกิดสถานการณ์ฉุกเฉิน และ ๕.๔) โครงการเตรียมการเพื่อรองรับสถานการณ์ฉุกเฉินในกรณีที่เกิดเพลิงไหม้และนักท่องเที่ยวไม่สามารถกลับที่พักได้ โดยเมืองเกียวโตได้คาดการณ์ว่า ในกรณีที่เกิดสถานการณ์ฉุกเฉินขนาดใหญ่ อาจทำให้มีประชาชนกว่า ๓.๗ แสนรายที่ไม่สามารถกลับที่พักได้ จึงเป็นที่มาของการเตรียมความพร้อมร่วมกับภาคเอกชน ในการสร้างระบบเพื่อรองรับสถานการณ์ดังกล่าวด้วย^{๓๙} ซึ่งจะต้องสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างองค์กรต่าง ๆ เช่น เครือข่ายสถานที่ทางศาสนาและผู้ประกอบการต่าง ๆ โดยปัจจุบันได้รับความร่วมมือจากสถานที่ทางศาสนากว่า ๕๐ แห่ง และผู้ประกอบการโรงแรมและที่พักกว่า ๑๒๔ แห่งที่จะร่วมมือภายใต้ระบบดังกล่าว^{๔๐}

^{๓๘} เว็บไซต์ Kyoto Travel, Kyoto City Official Guide, สืบค้นเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://kyoto.travel/en/responsible-travel/mind-your-manners/>

^{๓๙} เว็บไซต์ Kyoto City, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, https://www.city.kyoto.lg.jp/gyozai/cmsfiles/contents/0000275/275019/R7_katsuyo_jigyo.pdf

^{๔๐} เว็บไซต์ Kyoto City disaster management portal site, สืบค้นเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.bousai.city.kyoto.lg.jp/0000000219.html>

๔. บทสรุป

ปัจจุบันประเทศไทยยังคงมีความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซึ่งเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของประเทศ โดยจากประมาณการเบื้องต้นของภาคเอกชน นักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยในปี ๒๕๖๘ จะมีจำนวนสูงถึงประมาณ ๓๗.๕ ล้านคน คิดเป็นรายได้มูลค่าประมาณ ๑.๗๘ ล้านล้านบาท^{๕๑} ซึ่งหน่วยงานภาครัฐก็อยู่ระหว่างการพิจารณาจัดทำมาตรการเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น โดยในปีนี้จะกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้พิจารณาเลื่อนการเสนอจัดเก็บค่าธรรมเนียมการท่องเที่ยวภายในประเทศจากนักท่องเที่ยวต่างชาติหรือที่เรียกว่า “ค่าเหยียบแผ่นดิน” ออกไปก่อนจากเดิมที่มีกำหนดเรียกเก็บภายในเดือนมีนาคม ๒๕๖๘ โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาอาจพิจารณาเสนอเริ่มการจัดเก็บค่าธรรมเนียมนักท่องเที่ยวต่างชาติในปี ๒๕๖๙ เพื่อมิให้กระทบกระเทือนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย^{๕๒} อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ แต่ในขณะเดียวกันก็เริ่มมีบางจังหวัดที่กำลังประสบกับปัญหาอันเกิดจากนักท่องเที่ยวโดยตรงเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ปัจจุบันเริ่มมีปัญหานักท่องเที่ยวต่างชาติเสกพัศภูษาในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติรายอื่นเป็นอย่างมาก ส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวคุณภาพจากประเทศในสหภาพยุโรปเริ่มมีแนวโน้มที่จะมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตลดน้อยลง ปัญหาจากเหตุการณ์เช่นนี้เป็นหนึ่งในตัวอย่างเริ่มต้นของปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยว ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวนั้นมีความสำคัญ แต่ในขณะเดียวกันจำเป็นที่จะต้องมีมาตรการเพื่อควบคุมพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวตลอดจนกำกับดูแลการท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและมีคุณภาพ มิเช่นนั้นท้ายที่สุดก็จะส่งผลกระทบต่อประชาชน นักท่องเที่ยวต่างชาติรายอื่น ตลอดจนส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และสิ่งแวดล้อมของประเทศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตาม ปัญหาจากนักท่องเที่ยวล้นเมืองสามารถป้องกันและแก้ไขให้เบาบางลงได้หากมีการกำหนดนโยบาย มาตรการ และการติดตามอย่างเหมาะสม ทั้งนี้ ต้องอาศัยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน ตลอดจนนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งเมื่อพิจารณากรณีของประเทศญี่ปุ่นจะเห็นได้ว่า แนวทางการแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบอย่างน้อย ๓ ประการ ได้แก่ ๑) การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวโดยตรง ๒) การกระจายการท่องเที่ยวมิให้กระจุกตัวอยู่ในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งจนเกินไป และ ๓) การส่งเสริมความร่วมมืออย่างใกล้ชิดและสร้างความเข้าใจกับพลเมืองในพื้นที่ซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง นอกจากนี้ อาจจำเป็นต้องยกระดับมาตรการทางภาษีเพื่อนำเงินภาษีมาแก้ไขปัญหาอันเกิดจากนักท่องเที่ยวโดยตรงอย่างเพียงพอด้วย ดังเช่น การพิจารณาเพิ่มอัตราการจัดเก็บภาษีการเข้าพักโรงแรมเพื่อรองรับปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมือง ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่งของประเทศญี่ปุ่นอยู่ระหว่างการพิจารณาเพิ่มอัตราการจัดเก็บภาษี

^{๕๑} เว็บไซต์ศูนย์วิจัยกิจการไทย, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.kasikomre.com/th/analysis/k-social-media/Pages/TH-Tourism-CIS3545-FB-2025-01-16.aspx>

^{๕๒} เว็บไซต์กรุงเทพธุรกิจ, สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๘, <https://www.bangkokbiznews.com/business/business/1189366>

สำหรับประเทศไทย ในส่วนของการจัดเก็บภาษีการเข้าพักปัจจุบันสามารถทำได้ในรูปแบบของค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.) ตามที่มาตรา ๖๕^{๔๓} แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้อำนาจไว้^{๔๔} หรือในกรณีของกรุงเทพมหานคร มาตรา ๒๕ (๑๕)^{๔๕} แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดให้กรุงเทพมหานครจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงกรุงเทพมหานครได้โดยออกเป็นข้อบัญญัติเรียกเก็บจากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม เป็นต้น โดยค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่เรียกเก็บจากผู้เข้าพักในโรงแรมนั้นมีลักษณะเป็นภาษี เนื่องจากบังคับเก็บจากผู้เข้าพักในโรงแรมทุกคน โดยมิได้มีลักษณะเป็นค่าธรรมเนียม เพราะมิได้เป็นเงินที่จ่ายให้แก่ อบจ. เนื่องจากการได้รับบริการอย่างใดอย่างหนึ่ง^{๔๖} โดยปัจจุบันมีองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีการจัดเก็บเงินเพิ่มจากค่าที่พักในรูปแบบของค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัด ตัวอย่างเช่น ในกรณีของจังหวัดภูเก็ต องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (อบจ. ภูเก็ต) ได้ออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เรื่องการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งยังคงบังคับใช้ในปัจจุบัน ข้อบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ผู้พักในโรงแรมเสียค่าธรรมเนียมให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดในอัตราร้อยละหนึ่งของค่าเช่าห้องพัก โดยให้ผู้ควบคุมและจัดการโรงแรมเรียกเก็บค่าธรรมเนียมฯ จากผู้พักในโรงแรมไว้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัด และยื่นแบบรายการค่าธรรมเนียมฯ และนำส่งเงินให้แก่สำนักงานองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตต่อไป

ถึงแม้ประเทศไทยมีบริบททางสังคมและเศรษฐกิจที่แตกต่างกับประเทศญี่ปุ่น แต่มาตรการแก้ไขปัญหานักท่องเที่ยวในภาพรวมและมาตรการทางภาษีที่เกี่ยวข้องของประเทศญี่ปุ่น เช่น การปรับปรุงมาตรการจัดเก็บภาษีการเข้าพักของประเทศญี่ปุ่นในระยะหลังสามารถนำมาใช้ประกอบการพิจารณาการปรับปรุงมาตรการของประเทศไทยได้ โดยปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของประเทศญี่ปุ่นทยอยพิจารณาเพิ่มภาษีดังกล่าวอย่างต่อเนื่องเพื่อบรรเทาผลกระทบจากปัญหานักท่องเที่ยวล้นเมืองโดยตรง ดังปรากฏตัวอย่างของเมืองเกียวโตที่กำลังจะจัดเก็บภาษีการเข้าพักในอัตราที่สูงที่สุดในประเทศ ซึ่งถึงแม้จะมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากสังคมว่า อาจก่อให้เกิดภาระต่อนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่ท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยก็ตาม แต่โดยที่เมืองเกียวโตมีการ

^{๔๓} มาตรา ๖๕ องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออกข้อบัญญัติเรียกเก็บค่าธรรมเนียมบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

^{๔๔} พัทธมน บุญมี, แนวทางการพัฒนาการจัดเก็บภาษีการเข้าพักโรงแรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: ศึกษากรณีสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม, รายงานเอกัตศึกษาหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายการเงินและภาษีอากร คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (๒๕๖๓), หน้า ๑๔. <https://digital.car.cuhula.ac.th/chulaetd/7267/>

^{๔๕} มาตรา ๒๕ กรุงเทพมหานครอาจมีรายได้จากภาษีอากร ค่าธรรมเนียม และเงินรายได้ดังต่อไปนี้

๑.ล.๑	๑.ล.๑
(๑๕) ค่าธรรมเนียมบำรุงกรุงเทพมหานคร โดยออกข้อบัญญัติเรียกเก็บจากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม	

๑.ล.๑	๑.ล.๑
^{๔๖} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔๔, ข้างต้น.	

เผยแพร่แผนการใช้เงินภาษีการเข้าพักไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งมีการประชาสัมพันธ์และสร้างการรับรู้จากประชาชนอย่างใกล้ชิด จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเสริมสร้างความเข้าใจอันดีจากประชาชน อันเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง